

Afscheid Theo Hiddema (FvD)
Door de Voorzitter van de Tweede Kamer, Khadija Arib
24 november 2020

Geachte heer Hiddema, beste Theo,

Ik kan me herinneren dat u het Kamerwerk een ‘Magical Mystery Tour’ noemde, toen u in 2017 in de Kamer kwam.

De politiek was niet uw wereld, het Kamerlidmaatschap was een groot avontuur.

Ik weet niet of u er in de afgelopen jaren helemaal bent ingegroeid, maar andersom zijn wij zéker gewend geraakt aan uw flamboyante verschijning.

Als ouder Kamerlid bracht u niet alleen veel levenservaring met u mee; uw carrière als strafrechtadvocaat zorgde er ook voor dat uw bijdrage in debatten altijd verfrissend – nooit gemiddeld – was.

U heeft een geheel eigen kijk op dingen.

Voor mij als Kamervoorzitter was dat niet altijd gemakkelijk, want hoe breek je een advocaat af midden in zijn betoog?

Ik herinner me het debat over de moord op Anne Faber.

U stond daar niet als Kamerlid, maar als pleitbezorger.

Uw inbreng leidde tot felle discussie, in de Kamer en daarbuiten.

U hebt daar nooit voor teruggedeinsd.

Volgens mij heeft u het woord ‘autonomie’ uitgevonden.

Ook fysiek was u een opvallende verschijning.

U compenseerde het gebrek aan sokken bij de heer Klaver of het ontbrekende jasje bij de heer Kwint ruimschoots.

Uw vertrek is een principiële keuze, dat maak ik op uit uw brief, maar het moet u niet gemakkelijk zijn gevallen.

Samen met uw werkzaamheden als advocaat en natuurlijk uw poes Bram, was de partij in de afgelopen jaren een belangrijk onderdeel van uw leven.

En dat geldt ook voor de Tweede Kamer.

De praatjes met journalisten, de kopjes bouillon in het ledenrestaurant – ik heb u nooit iets anders zien eten dan dat; volgens mij genoot u ook van alles náást het inhoudelijke Kamerwerk.

En of het nu uw wereld is geworden of niet, duidelijk is dat u van begin af aan grote waardering heeft gehad voor het parlement.

Waar u als advocaat altijd vol bravoure de rechtszaal binnenkwam, was u nerveus voor uw maidenspeech, las ik in uw boek. (“Vroeger swingde ik de rechtszaal in. Maar hier was ik mij van de waardigheid van mijn verschijning opeens kwetsbaar bewust.”)

En vooral in het begin, toen u net Kamerlid was, gaf u even een knikje als u langs het rostrum naar het spreekgestoelte liep.

‘Waarom doet u dat?’, heb ik u ooit gevraagd.

Waarop u zei dat het hóórt, om respect te tonen voor een gezaghebbend instituut als de Tweede Kamer.

We gaan uw markante verschijning en uw authentieke invalshoeken missen.
Het ga u goed!